

PROSTOR

zprávy
reportáže
názory
kultura
zábava
sport

časopis třineckého gymnázia

3. číslo (listopad 2000) / 3. ročník

cena: 2,- Kč

Postřehy z uplynulého měsíce aneb děje se na této škole

Po přečtení článku z minulého čísla Prostoru „Kdo si vymaloval, ten se má“ si studenti některých tříd, chtějí (chtěli) také sami vymalovat třídu jako to bylo umožněno 4.B.

Mobilní telefony studentů obtěžují vyučující a celou výuku. Někteří profesori jsou přímo nepřítelny po zazvonění mobilu v jejich hodinách.

10. října 2000 bylo rozhlasem sděleno, že se každý student bude fotit digitálním fotoaparát pro potřeby školy. Tato informace se stala tématem dne. Školou se nesly pocity strachu, odporu, nenávisti. Ale po několika dnech vše utichlo. Nikdo se k tomu oficiálně nevyjádřil ani do Prostoru ani na studentské radě. Ani studenti ani vyučující. Ani anonymně. Byla to příliš „nafouknutá bublina“, která již nikoho nezajímá? Bylo to tak závažné, jak se na první pohled zdálo? Jak to vše dopadlo, stejně nikdo vědět nechce nebo, že bych se mýlil?

Pokud ano, že by pak lidé (mladí i dospělí) na třineckém gymnáziu byli tak neschopní něco řešit, když mají tolik „řečí“?

Někteří studenti měli větší plány než vymalování třídy. Pokusili se zpestřit zešedivělou (hniující) a barevnou stejnorodost budovy naší školy. Narozdíl od 4.B, chtěli takto učinit bez povolení vedení školy, možná jako překvapení. A tak při měsíčním svitu dne 15. 10. 2000 započali své dílo nad vchodem do staré přístavby ze dvora. Při realizaci jejich projektu byli zadrženi policií, tedy z pravděpodobného překvapení pravděpodobně sešlo.

KM

I studenti mají hlad

Stojím si tak ve frontě v bufetu a jsem už na řadě. Mám v plánu koupit si dva jablečné koláče, jelikož už přede mnou nikdo nestojí, jsem si jistá, že jsou moje. Už otevírám pusku, abych řekla: „Dva jablečné koláče, prosím.“ Ale v tom se přede mě postaví jistá paní profesorka a s úsměvem na tváři řekne paní bufeťačce: „Koláče jsou už jenom tři? Tak mi je dejte v š e c h n y!“ (á á á á á á á á á á) Nevěřím vlastním uším. „Moje“

dva koláče nesním já, ale paní angličtinářka. Nezbyvá mi nic jiného než si koupit něco jiného.

Je to nespravedlivé. Proč paní profesori nemusí stát ve frontě ani v bufetu ani v jídelně? Proč? Protože jsou starší? Ne, tím to nebude.

Je to nejspíš tím, že jim ještě nikdo neřekl, že i studenti mají hlad.

PS: Pokračování příště. Pokusíme se zjistit proč.

E

Lenoch je ten, kdo nepředstírá že pracuje.

(Allais)

Další nový státní svátek

17. listopad byl vyhlášen za státní svátek - Den boje za svobodu a demokracii. Tento svátek připadne v tomto roce na pátek.

Bažantnice

10. listopadu 2000 proběhne v „rybárně“ bažantnice třineckého gymnázia.

KM

Listopadová soutěž

čtěte na straně 3

V tomto čísle:

Rozhovor s
Jurajem Pucim

Anketa:
sport

Scio testy

Slezsko nebo Morava

Příhody, názory,
globalizace

Ze sportovních
výsledků

Milenci na parapetu

Objímající se těla na chodbě, u stěny, v šatnách ... No a co má beat? Parapetová láska kvete v každém věku, a tedy i na našem gymnáziu. Na tom není přece nic špatného, a musíte mi dát všichni za pravdu. Je to rozhodně lepší, kdyby tam chlapec svíral místo ladné dívky injekční stříkačku. Zatímco kdysi to bylo něco neskutečně nemravného, dnešní sexu chtivá doba má práh morálky posunut proklatě nížko. Vlastně až na samém dně. Jsou profesori, kteří studující milence odhánějí a vyhrožují jim persekucí, jsou takoví, kteří je sto procentně

tolerují a najdou se také takoví, kteří si z nich dokonce utahují. Nejsm si sice jist, jestli se dá jít za objímání do vězení, ale nemyslím si, že by se to Amoroým přátelům mohlo přihodit. Co takhle zavřít profesory za rušení milostného klidu? Co dodat na závěr tohoto láskyplného článku?

Profesori, při procházení kolem milenců se dívejte na podlahu. Milenci, omezte dobu trvání milostného objetí na přijatelnou mez.

Přestávky jsou přece nejkrásnější část dne studenta.

David Heczko

Klasické jsou knihy,
které chce mít
každý přečtené, ale
nikdo nechce číst.

(Twain)

Modernost je víra,
že člověk nedělá
skvěle jen stroje,
ale i sebe.

(Honzl)

Dáváme prostor všemu a všem (bez cenzury)

SCIO testy aneb byli studenti podvedeni?

Scio testy jsou dobrovolné celorepublikové standardizované testy z různých předmětů pro střední školy. Výsledky z těchto testů slouží k srovnání vědomostí studenta s vědomostmi jiných studentů také na jiných školách.

Naše gymnázium se také zapojilo do psaní těchto testů. Ale již od začátku se mezi studenty projevoval odpor psát tyto testy, platit za ně peníze, a také zde byly určité obavy, které se teď ukázaly správné.

Někteří profesori výsledky Scio testů vzali příliš vážně.

Kam se poděly ty slova vedení školy, že to nic nebude, že **výsledky budou sloužit hlavně nám (studentům), pro naše potřeby**, abychom porovnali své vědomosti s ostatními.

Zdá se, že výsledky dnes slouží spíše profesorům. Je to spravedlivé?

Když si vzpomenu, že studenti k psaní těchto dobrovolných testů byli přinuceni. Ano. Vzpomínám, některým dokonce bylo vysvětlováno, proč by měli psát Scio testy. Když si vzpomenu, že za každý test museli studenti platit 10 Kč, což byl jeden z problémů. Vím, škola platila víc. Ale pokud tyto testy vzali někteří vyučující takto vážně. Pak mohu tvrdit, že Scio testy byly písemky a ještě jsem neviděl, že by studenti vyučujícím za písemky platili.

Klidně mohli všichni studentům hned říct: „Bude to na

známky, pokud dopadnete špatně, budeme to s vámi všechno probírat znova a znova, dokud se to všechno nenaučíte.“. Byly by to pak Scio testy? Bylo by to pak všechno v souladu s pravidly pro psaní těchto testů?

Co z toho všeho plyne? Že postoj některých profesorů k těmto výsledkům není zcela v pořádku.

A co na připomínku studenta vedení školy na studentské radě řekl: „Je to vaše chyba, že jste testy nebrali zodpovědněji.“ Jako bych slyšel: „Je to vaše chyba, že jste se k psaní SCIO testů nechali přinutit, že jste se nechali námi oklamat.“

Studenti byli přinuceni psát dobrovolné testy, tak proč k nim přistupovat zodpovědně. Psaní Scio testů vzali někteří tak zodpovědně, že si při vybírání správné odpovědi, házeli kostkou. Někteří opisovali.

Studenti byli obelháni tím, že výsledky budou sloužit hlavně jim. Právě tímto byli někteří přinuceni.

A nakonec se studenti od vedení školy na studentské radě na připomínku, že někteří profesori vyvozují důsledky z těchto výsledků, dozvídají, že je to vina studentů.

Scio testy tedy potřebovali hlavně profesori a škola. Výsledky slouží učitelům. Studenti z toho získali jenom problémy. **Studenti byli podvedeni.**

Kamil Mrázek

Focení

Na začátku října jsme ve třídě uslyšeli hlášení o tom, že se budeme fotit. Tyto fotky měly být použity do našich osobních záznamů v počítači. Ve třídě tato zpráva vzbudila bouři nevole. Počítali jsme s tím, že se budeme fotit v den tohoto (ne)potěšujícího oznámení. Ale byli jsme nepříjemně překvapeni, když ani poslední hodinu kdy jsme měli psát písemku, se tak nestalo.

Naše očekávání bylo uspokojeno až dalšího dne. Když zazvonilo na poslední hodinu,

vstoupila profesorka a oznámila nám, že se budeme fotit. Zavedla nás ke knihovně a pak to přišlo. Místo neznámého fotografa tam seděl (známý) pan profesor Močkoř a jakmile nás zřel, zavelel: „Do řady podle abecedy a ticho!“ Nikdo si nedovolil odporovat.

Vůbec největším problémem bylo pro nás tvářit se na fotce přirozeně a inteligentně. Co bychom si nalhávali, ne všem se to povedlo. Některým se po zezření své fotky projevila jejich srdeční slabost. Doufám,

ANKETA

sport

Odpovídalo 89 studentů.

Omlouváme se za možné chyby ve jménech některých osob uvedených v této anketě.

✍ Zajímáš se o sport? (Sleduješ ...)

ano(82), ne(7)

✍ Děláš nějaký sport? Jaký?

žádný(21), fotbal(10), volejbal(10), tenis(8), basketbal(7), atletika(5), gaučing(4), chlasting(3), hokej(3), aerobik(3), karate(2), orientační běh(2), lyže(2), házená(2), šachy, florbal, tanec, posilování, plavání, kolo, vysokohorská turistika,

✍ Máš nějaký sportovní vzor?

no(47), ano(12), Homer J. Simpson(6), O. Šipková(3), tisíc vzorů(3), Jordan(2), Stallone(2), Mannheim(2), je jich hodně(2), S. Gráfová, Peruán(kůň), Dvořák, Doktor, Pelé, Max Cavalera, Kuczynská, M. Jonesová

✍ Co říkáš na výkony českých sportovců v Sydney?

dobré(21), mohlo to být lepší(12), bídné(10), super(7), ujde(8), jak kdo(5), nic moc(4), nuda(4), nic moc(3), průměr(2), hmm(2), sráči(2), je mi to jedno(2), děs, průměrné, úpadek, jsou komerční, snesitelné, zklamání, nesledovala jsem

✍ Jaký sport upřednostňuješ? (Sleduješ...)

hokej(24), fotbal(9), basketbal(7), žádný(6), volejbal(6), skok do výšky(4), kryglitika(4), tenis(3), krasobruslení(3), atletika(3), plavání(2), jízda na koni(2), cyklistika(2), ženské zápasíky v bahně(2), běh(2), všechny, formule, desetiboj, dálka, disk, maratón, gaučing, lyžování, nevíám se na televizi, surfování

✍ Která sportovní hvězda se ti zdá nejpřitažlivější?

Kurniková(19), Šebrle(14), žádná(10), p. prof. Bury(7), nevím(6), Jágr(3), Havlát(3), Dvořák(3), Eva Durčáková(3), Berger(2), Formanová(3), Ujčík(2), Železný(2), p. prof. Latochová(2), P. Gregořek, Páleníček, J. Stebel, Severka, Nesta, Agassi, Burianová, Polert, Euge, Williamsová

✍ Děkujeme za vaše odpovědi

Helena Uhlářová, Marie Kolářová,
Petra Lancová, Petra Drongová

že podobné akce už škola pořádat nebude, jelikož se ukázaly (alespoň v naší třídě) životu nebezpečné!

Helena Uhlářová

Moudré je myslet skepticky a počínat si optimisticky.

(Hesse)

Lidem nezáleží na správných myšlenkách a názorech, nejčastěji se spokojují už jen s tím, že mají slova, kterých by mohli používat.

(Goethe)

Slovo šéfredaktora

Vážení profesori, milí studenti a čtenáři!

Školní rok se nám každým měsícem zkracuje, ale pořadové číslo Prostoru každým měsícem stoupá, a kdo si dělá sbírku, pak mu každý měsíc o jedno číslo časopisu přibývá.

Dnes již čtete třetí číslo (listopadové) tohoto školního roku a zároveň 21. číslo časopisu Prostor za celé působení na této škole. Tento měsíc slaví Prostor dva roky od svého vzniku. Ano, 2. listopadu 1998 vyšlo první číslo nového studentského časopisu, který dostal název Prostor.

Co vám přinášíme v tomto čísle, vidíte sami. Co vám přineseme dále, uvidíte. Jaká překvapení chystáme pro studenty, pro čtenáře? A na jaký dárek se mohou těšit pouze naši předplatitelé? To všechno se oficiálně dozvíte, doufám, brzy. Jedna připravovaná akce bude záviset také na vašem zájmu.

Kamil Mrázek (KM)

P.S.: Pište (i anonymně) své názory, problémy, články, básničky, připomínky, otázky, návrhy a jiné do časopisu. K těmto účelům vám slouží naše schránka před dějepisnou učebnou, e-mailová adresa redakce (prostor@gymtri.cz) a on-line služby na internetových stránkách Prostoru (Diskuzní fórum a Komentáře k Prostoru).

Prostor je tu pro vás.

Listopadová soutěž

Tento měsíc vyhlašuje redakce Prostoru soutěž o názor(text) na téma: „Klady a zápory na třínečném gymnáziu“. Soutěžní text označte slovem „soutěž“ a připište vaše jméno, třídu. Tyto údaje jsou pro redakci a budou sloužit pro předání ceny.

Pokud nechcete, aby bylo vaše jméno v Prostoru zveřejněno, pak pod soutěžní text uveďte také jakýkoliv pseudonym, který bude zveřejněn místo vašeho jména. Kritéria pro hodnocení soutěžního textu mohou být: téma, ožehavost, výjimečnost, jedinečnost, čtivost, zaujatost a jiné.

Student jehož text(názor) se umístí na prvním místě získá 50,- Kč, na druhém místě 30,- Kč a třetí místo bude ohodnoceno finanční částkou 20,- Kč.

Uzávěrka soutěže je 13. listopadu 2000. Vaše soutěžní texty vhod'te do schránky před dějepisnou učebnou nebo pošlete na e-mail redakce do uzávěrky.

Za redakci přeji mnoho úspěchu.

KM

O mravní kultuře svědčí míra, v jaké dokážeme ovládnout temné stránky vlastního charakteru; o intelektuální kultuře zase míra ovládnutí temných sil skrývajících se v našem myšlení.

(Lubnicki)

Víme-li, že šílenství je údělem každého z nás, nesrozumitelné se stane srozumitelným a život se dá vysvětlit.

(Twain)

Pokud chcete Prostor dostávat každý měsíc, můžete si ho stále objednat. Stačí vhodit papírek s nápisem „Objednávka“, se svým jménem a (pokud je) třídou do schránky Prostoru před děj. uč. nebo napsat na e-mail redakce. Objednávky můžete rušit osobně u Kamila Mrázka z 6.B před uzávěrkou dalšího čísla.

Bezplatná

inzerce pro studenty

Chcete něco prodat, koupit, nabídnout, vyměnit, je tu pro vás bezplatná inzerce pro studenty.

Levné mob. tel. nové i použité, Twist i Go sady, levné SIM karty a dobíjecí kupóny.

Informace: Siedlaczek(6.B)

Vzkazy

Pomocí časopisu můžete poslat někomu vzkaz, pozdrav, přání k svátku nebo narozeninám...

Vzkazy a inzeráty vhazujte do schránky Prostoru před dějepisnou učebnou nebo pošlete e-mailem.

Příště v Prostoru:

Anketa

Prostorové otázky a odpovědi profesorů:

Mgr. Romana Cieslarová

Mobily

Předbírání

názory, reportáže atd.

Šéfredaktor:

Kamil Mrázek
(kms.expert@usa.net)

Redaktoři:

Helena Uhlářová
Kamila Římanová
Petr Ščigel
Eva Klusová
Petra Drongová
Honza Nieboras
Petra Lancová
Marie Kolářová
David Heczko
Jakub Szkandera
Martin Valkus
Pavla Sližová

Korektor:

Kamila Římanová

Grafická úprava:

Kamil Mrázek

vyšel: 30. října 2000
náklad: 235 výtisků
vychází každý měsíc

uzávěrka dalšího čísla:

24. listopadu 2000

čtvrté číslo vyjde:

5. prosince 2000

Internetová adresa:

www.gymtri.cz/prostor

e-mail:

prostor@gymtri.cz

Své názory, připomínky, myšlenky, články a jiné vhazujte do schránky Prostoru před dějepisnou učebnou nebo pište na náš e-mail.

Všechny otištěné články nemusí vyjadřovat názory redakce.

Juraj Puci říká, že chození je jeho poslání

Juraj Puci je chodec (reportér), pěší kočovník (nomád), který se zapsal do Guinnessovy knihy rekordů. 11. října 2000 mu začal další z jeho veřejných pochodů. Během 30 dnů chce ujít přes 1000 km nově vznikajícím Ostravským krajem. Cestou bude sbírat do své knihy přání zástupců jednotlivých obcí a měst nově vznikajícímu kraji. Tuto akci pořádá jedna politická strana. Juraj Puci se narodil 15. dubna 1929 v Trebišově na východním Slovensku.

Jste chodec, jak jste se dostal k tomuto zájmu?

Původně jsem byl novinář potom slovenský hlasatel v Praze a pro Mladý svět jsem dělal reportáže z dálkových pochodů.

Proč chodíte?

Nepovažuji chození za sport, chtěl jsem pěšky poznat celé tehdejší ČSSR, protože mám rád procházky po své vlasti.

Máte nějaké jiné zájmy než chození?

V mládí jsem hrával fotbal. Dnes je to sadařství a psaní knih.

Co vám chození přináší?

Meditaci a také můžu poslouchat a setkávat se s lidmi.

Co považujete za svůj nejvyšší výkon?

Pochod Praha – Brno – Břeclav ve 42 letech – 282 km non-stop za 48 hodin. Nejvíce mě při tom povzbuzovaly kilometrovníky po každých 100 metrech na, v té době ještě nevybudované, dálnici D1. Měl jsem vypočítané, že chci jít rychlostí 6 km/h, což znamená ujít těchto 100 m za 1 minutu.

Jak byste se charakterizoval?

Neláká mě jezdit na kole nebo autem. Nechodím, že chci. Beru chození jako své poslání. Nikdy bych nedokázal chodit s těžkým báglem, to už by mi klouby nemusely vydržet.

Nebolí vás nohy, když chodíte dlouhé túry?

To je nejčastější otázka, kterou mi lidé pokládají. Chodím proto, aby mě nohy bolely. Večer cítím příjemnou únavu, která se do rána rozplyne. Pokud to někdy přeženu, poznám to tím, že mě nohy bolí i ráno.

Kdy se vám chodí nejlépe? Ve kterém ročním období?

Mám rád chůzi za deště i v pořádné zimě. Neexistuje více než 10 nepříjemných dnů v roce – silný vítr, dešť se sněhem. Rád si také zpívám nebo pískám za deště.

Chodíte jenom, když se vám chce nebo někdy musíte?

Když pořádám například nějaký rekord, tak jsem v takové euforii, že ráno mám vždycky chuť jít. Někdy se rozejdu hned s rychlostí 5,5 až 6 km/h jindy to trvá až dvě hodiny. V průběhu veřejného pochodu, tedy nějakého nahlášeného rekordu, jsem nikdy nebyl nemocný, proto považuji chození za své poslání.

Jaký byl váš největší úspěch?

Guinnessův rekord – 366 dní od 15. 4. 1998 (mé 69. narozeniny) až 15. 4. 1999 (mé 70. narozeniny) – 13 151 km – pochod k sedmi křížkům přes 6 zemí (Rakousko, Maďarsko, Slovensko, Polsko, Německo, Česko).

Sportoval jste v mládí?

Hrál jsem fotbal za dorost a pak ještě nějakou dobu za dospělých.

Píšete knihy, jak se jmenovala vaše první kniha?

Má první kniha vyšla pod názvem „Na světě jsme preto abysme chodili“. Tento název byl i názvem mého prvního článku, který mi uveřejnili v Mladém světě.

Byla nějaká túra, kdy jste si opravdu sáhl na dno svých sil?

V roce 1965 z Čierné nad Tisou do Aše – 1018 km za 15 dní. Hrozně mi otekly nohy, vypadalo to, že už nikdy nebudu chodit, ale za rok jsem se z toho dostal. Chtěl bych tento pochod zkusit ještě jednou, ale netroufám si odhadnout, jak dlouho mi to bude trvat.

Jaké nosíte boty při vašich túrách?

Kupuji si a nosím zásadně značkové boty, ty opravdu vydrží. Nikdy nekupuji boty na tržnici. Podle mě je to riziko. Dnes je to v oblasti obuvi snazší, kdysi se nedělaly tak pohodlné boty. Člověk v nich musel chodit alespoň 14 dní, než je rozchodil.

Jaké umíte jazyky?

Česky, slovensky, polsky – má žena byla Polka a občas provázím po Praze polské turisty. Posledním cizím jazykem, který ovládám je ruština – v té době snad jazyk nepostradatelný. Kromě toho jsem prováděl po Praze anglické a německé turisty.

Jakou hudbu posloucháte?

Dechovku. Za pochodu si zpívám slovenské lidové.

Jak relaxujete za chůze?

Refrémem „Uvolni se v kolenách, vykopávej špičky“

Co jíte?

Za pochodu jen něco lehkého – čaj s citrónem a medem, polévky, tvrdé rohlíky (jsou snadné na zažívání) s máslem a šunkou. Nikdy jsem nezkusil rozpustné vitamíny. Ráno nikdy nemám chuť na snídani. Ta prý přijde až asi dvě hodiny po tom, co vstanu.

Odhadnete, kolik už jste za celý život nachodil kilometrů?

Přes 230 000 km. Chodím od roku 1965 a každý rok ujdou minimálně 6000 km.

Máte ještě nějaké zajímavé informace pro čtenáře?

Nemám televizor, pračku ani ledničku. Televizor zabírá čas. Pračku nemám, abych byl zvyklý prát na cestách a ledničku doma nechci, neboť chci jíst denně čerstvou stravu. Pokud se chci dívat na televizi, jdu na návštěvu, nebo do hospody.

Co si přejete do budoucna?

Chci co nejvíce prodloužit aktivní činnost. Kdybych si dal jednou delší pauzu, už bych to nerozchodil.

Děkuji za rozhovor

**Radek Mannheim (5.B),
Kamil Mrázek**

Podzimní depky

Asi to všichni znáte, takové ty stavy, kdy byste do všeho nejradyji praštili, pár lidí kolem sebe povražдили, někoho zase zulíbali k smrti. Jste zmatení a pořádně ani nechápete, co se kolem vás děje. Občas se vám chce úplně šíleně brečet. Někdy byste se nejradyji smáli na celé kolo a potom zase nevíte co dělat, abyste byli zase v pohodě ...

Věřte, je tomu tak u mnoha lidí, jenže vy jste tak zaujatí sami sebou, že to ani nevnímáte.

Podzim je podle mne asi ze všech období nejnostalgičtější a nejsmutnější. Nevím proč, možná je to způsobeno tím, že už začíná být chladněji, všude kam se jen podíváte, je plno listů, šustí vám pod nohama, ale možná že tím to vůbec není. Někdo z vás třeba vzpomíná na svou letní lásku, která naslibovala hory doly a teď jakoby na vás zapomněla a neozývá se.

Několika lidí ve svém okolí jsem se zeptala, zdali na ně podzim působí depresivně nebo jej naopak mají rádi? Tady jsou jejich odpovědi:

- ☛ Ani ne, ale když si vzpomenu na školu, ...
- ☛ Já deprese většinou neprožívám.
- ☛ Jaro a léto jsou lepší, ale co se dá dělat, brzy bude zima a budeme sáňkovat. Podzim nemám moc ráda.
- ☛ Ne, já mám podzim rád.
- ☛ Strašně, lepší je zima.
- ☛ Když je škarově a sychravo, mám většinou pitomou náladu, ale když je pěkně a teplo, je to v pohodě.
- ☛ Na mne působí všechna roční období depresivně.
- ☛ Strašně, nenávidím podzim.
- ☛ Na mne působí depresivně každý den, kdy nevidím svého milovaného člověka.
- ☛ Vůbec, já mám podzim rád.
- ☛ Jo, působí na mě trochu depresivně, hlavně když je ráno taková tma.
- ☛ Ani ne. Mám rád, když mi pod nohama šustí listy a je tak chladno.

Tak to vidíte sami. Názory na podzim se rozcházejí. Ale kdyby na vás občas přece jen nějaká ta depka přišla, nezoufejte!!! Řešení na tyhle stavy je několik: můžete např. ve svém oblíbeném pyžamu zalézt ve tři hodiny odpoledne do postele a spát v kuse 24 hodin (má to však jeden háček, pokud tak totiž neučiníte o víkendu, musíte si na druhý den sehnat omluvenku). Můžete si také pustit své oblíbené CD a v klidu se při něm doslova a do písmene vyřvat. Nebo se dá taky vytáhnout kámoše (kámošku) na diskotéku a sbalit tam nějaký hezký kousek. Tyhle všechny recepty jsou celkem účinné. Možná se vám to bude zdát směšné, ale nejúčinnějším řešením těchto stavů je asi tohle: uvařte si nějaký dobrý čajíček, otevřete tabulku čokolády (bez ohledu na svou štíhlou linii), vlastněte-li aromalampu, zapalte si ji, zalezte si hezky do svého „kutlošku“ nebo rovnou do postele a přečtěte si nějakou hezkou pohádku. Určitě někde v knihovně najdete knížky svých dětských let. Pěkné pohádky psal třeba H. Ch. Andersen, Božena Němcová, Václav Čtvrtek ... Pohádkářů je zkrátka hodně a pokud byste ony knihy nenašli ve své knihovně, podívejte se k nejmladším sourozencům nebo pohleďte na půdě, ve sklepě, u babičky, kdekoliv. Garantuji vám, že to funguje.

Pavla

Smích, tato křeč plic a obličejových svalů, je účinkem nepředvídaného a naprosto jasného poznání naší převahy nad jiným člověkem.

(Hobbes)

Příhoda se skříňkou

Nedávno se mi stala příhoda, na kterou jen tak nezapomenu.

Ráno, když jsem šel po schodech dolů do šatny, jsem slyšel mňoukání a škrábání. Tak jsem se díval, jestli nenajdu něco, co by mohlo tyto zvuky vydávat. Nic jsem však nenašel. Šel jsem se proto převléci.

Když jsem otevřel skříňku, všiml jsem si něčeho dosti podivného. Na věšáku visela taška a v ní se něco hýbalo. Trochu mě to vylekalo, protože jsem nevěděl, co to může být. Že by UFO? Že by Kriters? Ale to přece ne! Vzal jsem tašku do rukou a podíval se dovnitř. Bylo tam černobílá kotě. Oddychl jsem si a zároveň jsem dostal strach. Kde se tam vzalo? Kdo ho tam dal? Vždyť klíče mám jen já?

Úchvatný den

Ano, mám na mysli pátek třináctého.

Díkybohu se to nestalo letos, ale je to už nějaký ten pátek déle. Do té doby jsem nebyla nějak zvlášť pověřivá. Někdy pátek, o kterém všichni říkají, jak bude hrozný, mě přece nemůže rozházet, bude to pátek jako každý jiný.

Jasně ... Všechno to začalo už ráno. V noci totiž vypnuli proud a můj krásný nový elektrický budík tudíž nezazvonil. Svým vlastním instinktem jsem se probudila přesně o hodinu později, čili v 7:45. Už to byl úspěch – zbývalo mi totiž celých 15 minut do začátku vyučování! Výtah našťestí náš dům nevlastní, neměla jsem se tedy v čem zaseknout.

Když jsem otevřela dveře naší třídy, bylo 8:10. Profesor za katedrou se na mě odměřeně podíval, přežvýkal mou omluvu v ústech a povídá: „No dobře, stejně už jsem tě zapsal. Můžeš rovnou zůstat u tabule a pověz nám něco o ...“. Hrklo ve mně. Na posledních několik hodin jsem se vůbec nepřipravovala. Nedávno jsem totiž byla zkoušena. Nakonec se nad mou trémou slitoval a dal mi 4- za úcast. Toto ale krásně začíná ...

Další hodinu se polovina naší třídy přesunula do laboratoře. Myslela jsem si, že tady už se mi nemůže nic stát, ale chyba lávky. Už celkem uklidněná jsem si připravovala preparát, jenže ten

Vzal jsem kotě do rukou a pohladil ho. Ono však skočilo na zem a uteklo. Když jsem to říkal ve třídě několika spolužákům, nikdo z nich mi to nechtl věřit.

Před poslední hodinou jsem si všiml, že kotě nese paní uklízečka do skladu. Řekl jsem jí, co se mi stalo. Ona jen kroutila hlavou. Pak řekla: „To snad není pravda.“ A vzala si ho domů.

Je to opravdu na pováženou, že jsou mezi námi stále lidé, kteří jsou schopni ubližovat bezbranným tvorům. Nebo že by to byl nějaký přiblížený fór některého z našich studentů? To ví pouze „pachatel“.

A ještě něco. Dejte si pozor! Člověk totiž nikdy neví, co na něj může ze skříňky vyskočit.

Martin

mi vyklouzl z dlaně, spadl na zem (ještě se nerozbil) a já, ve snaze jej zvednout, jsem na něj šlápla a už bylo po něm ... Kamarádka se nade mnou slitovala a veškerou ostatní práci raději udělala za mne.

Další hodinu nás matematikář překvapuje kratičkou prověřkou, která při všem neštěstí dopadla našťestí na trojku.

Příští dvě hodiny se přežily bez větší újmy na zdraví a hlavně na mozku.

Přišla jsem na oběd, ale měla jsem chuť odejít a vzdát to, protože řada byla až k záchodům. Nakonec jsem si tu půlhodinovou tlačenici vystála, vzala si příbor, přistoupila k okénku, přejela čipem a milá paní kuchařka mi sdělila, že nemám oběd. V tu chvíli jsem byla na mrtvici. Nešlo ani tak o to, že jsem od rána nejedla, ale o tu řadu!!!

Vzala jsem si tedy věci ze skříňky a šla domů. Tam mě čekalo další milé překvapení v podobě vzkazu od mamky: „umyj nádobí, utři prach a vyluxuj byt“. Ne, ne, ne, to snad není pravda!!!

Nedávno, když byl pátek 13. října jsme si s kamarádkou připomněly ony skvělé zážitky a pořádně jsme se nasmály. Ale řeknu vám tehdy mi do smíchu opravdu nebylo.

Samy

Hřích s prošlou záruční lhůtou

Člověk sem tam něco pokaží. Někdy se mu prostě nepovede to, co chtěl dokázat. Pak se většinou vrhá na něco, co ho ničí víc, než ona porážka. Všelijak se snaží zapomenout na to, co ho bolí. Ale zapomenutá bolest se po čase přihlásí s ještě větší silou než dřív. Jak na to?

Když mne něco bolelo, první, co jsem udělal bylo, že jsem se něčeho napil. Většinou alkoholu. Věřte nebo ne - pokud jsem to nepřehnal, bolest ustala. Přišla „až“ za dvě hodiny. To když jsem vystřízlivěl. Co z toho vyplývá? Že alkohol nepomáhá. Zkusil jsem tedy cigarety. Tiše jsem si je balil ve volném čase, v dalším volném čase jsem je kouřil... A povedlo se mi zabít dvě mouchy jednou ranou: Nikdy jsem se nenudil, a bolest vždy zaručeně ustala. Asi na deset minut. Sám sebe jsem

se ptal: Proč vlastně kouřím? Proč piju? Odpověď byla jednoduchá: Abych s tím mohl přestat.

Všechny tyhle krásné hříchy měly jedno společné: Měly prošlou záruční lhůtu. Nebo byly již neúspěšně vyzkoušeny někým jiným. Bolest z mého těla již vyprchala a já nevím proč, ale nechci si to přiznat. Jako bych se chtěl pořád šfárat ve starých věcech. Není to tak s námi se všemi?

Sním o jedné věci. Že jednoho dne najdu hřích, který je ještě se zárukou. Hřích, který mne snad vysvobodí. A vím, že jedna taková věc existuje. Ale která? Na to teprve musím přijít. Na to bychom snad měli přijít společně...

Černý Princ

Zglobalizované hlavní město

Všichni to máme ještě v živé paměti. Kouř, zmatek, pláč (z plynových štípacích granátů), křik, ale také práce pro sklenáře a dlaždiče hlavního města Prahy. Na straně jedné odpůrci globalizace náramně globalizovaní a organizovaní, na straně druhé policisté v plném brnění i pouze v uniformě, bez helem, za mizerný plat a odměnu. Ti nejodvážnější byli ale dobře odměněni a povýšeni. Létající dlažební kostky, kapka krve policisty nasnímaná kamerou televize snad stokrát. Rozbité hlavy policistů, modřiny a škrábanečky anarchistů. Protestním jazykem je italština a čeština. Čeští aktivisté rozbíjejí v noci McDonald's a banky coby zářné příklady světové globalizace. A státníci? Ti sledují z oken Kongresu zásahy policistů, kteří by bez vodních děl a obrněných transportérů mohli čelit několikanásobné přesile demonstrantů jen ztěží. Vedení policie poukazuje na to, jací jsou její muži hrdinové. Určitě jsou, ale za hrdinství se najist prostě nedá. Medaile ... Zasedání měnového fondu stát (nás) stálo více než jednu miliardu korun. Žádné obavy, vklad se několikanásobně vrátí, ujišťují politici. Proč stát nefinancoval

lepší výzbroj policistů a posílal do akce směšně vypadající policisty čelících proti dlažebním kostkám bez helem a chráničů.

Po policejních akcích přijde do klubka policistů ministr vnitra a chválí vedení. Na očích je jim vidět, jak by s chutí rozbili panu ministrovi jeho velectěnou pusou. Za to, že spousta jejich přátel leží v nemocnici s rozmlácenými nosy a kostmi. Televize točí. Točí rozvášněně demonstranty i ledově klidné policisty. Říkám si, co vedlo policisty k tomu, že nestrhli odznaky, nevzali do ruky dlažební kostky a spolu nerozmlátili Kongresové centrum? Zabránila jim v tom přísaha? Co dodat? Rozhodně by akce policistů nebylo třeba v takovém rozsahu, kdyby nepřijelo tolik cizinců. Pakliže bychom jim zabránili přejít hranice, celý svět by nás obvinil z xenofobie. Mezi demonstranty jsou rozhodně lidé, kteří ví, o čem je tenhle svět a proti čemu protestují. Chvála naší policii za skvělé akce bez helem!

David Heczko

Nebojte se vyjádřit!

Co si myslíte o úrovni této školy?

Dotázání profesori nechtěli odpovídat na tuto otázku. Bojí se vyjádřit?

Jedna profesorka nám odpověděla, ale nechtěla, aby její odpověď s jejím jménem byla zveřejněna. Úroveň tohoto gymnázia se jí zdá celkem dobrá, ale chyba je spíše v lidech.

KM

student 2.B

Mohlo být hůř. Profesori se hodně nechají ovlivnit svou momentální náladou.

student 3.C

Myslím, že je průměrná. Profesori také celkem ujdou.

student 4.B

Škola je o ničem. Hodně profesorů je měkkých a najde se tady jen pár, fakt dobrých profesorů. Největším problémem této školy je ředitel.

Petra Drongová,
Petra Lancová

Žijeme v Třinci na severní Moravě nebo ve Slezsku?

Některým je to jedno, a někteří podle toho rozlišují vzdělanost člověka. Všichni vzdělaní by měli vědět, že žijeme ve Slezsku.

Ve středu 13. září 2000 vyšel v místním týdeníku Hutník článek „Tučňák Döme posílá Oceláře“. Jedna z vět autora zněla „Místo Slovenska ale zamířil na Moravu.“. Tím měl autor na mysli, že tento hráč zamířil do Třince. A nejen to, v rádiu slyšíme, jak se mluví o naší oblasti jako o severní Moravě a nikomu, ani mně to nepřipadne divné. Jakmile jsem zjistil, že existují nějaké námitky některých lidí, začal jsem pátrat. Jeden z argumentů zněl: „To je jako byste mluvili, že Praha je na Moravě a ne v Čechách. Musím říct, že tento argument mě dohnal k tomu, abych pátral po tom, kde opravdu žijeme?“

Marně jsem hledal v současných mapách hranice Slezska, a tak jsem se musel uchýlit k starým mapám. A nejen to, v nynějších mapách nejsou ani hranice Moravy. Na mapách jsou pouze okresy, podle kterých se určuje, zda žijeme na Moravě nebo v Čechách. Jenže má to jednu chybu, hranice okresů v hraniční oblasti mezi Čechy a Moravou nejsou pravou hranicí Moravy a Čech. V dnešní době hranice Čech, Moravy a také Slezska již dávno nejsou zaznamenány, čili dnes již podle správního dělení neexistují.

Pokud budou lidé stále používat slova Morava, Čechy, musí také používat slovo Slezsko a další slova dávno neexistujících celků ležících v ČR. A to znamená, že musí vědět, kde tyto hranice jsou. Proto raději apeluji, nepoužívejte takovéto dělení České republiky.

Ti, kteří stále chtějí používat slova Čechy, Morava, Slezsko, aby vypadali vzdělaněji, by měli znát, kde vlastně

tyto hranice leží nebo se stane, že vás někteří budou považovat za absolutní idioty, kteří např. neví, že tato oblast není Morava. Není to jen problém informačních médií, ale také učitelů ve školách, v některých hodinách zeměpisu, jazyků při přípravě k maturitním zkouškám, kde se učí o našem kraji jako o severní Moravě. Kdo jiný má větší vliv na vzdělanost než učitelé.

Kde je Slezsko?

Hranicí Slezska je mimo jiné řeka Ostravice, která dělí Ostravu na Slezskou Ostravu a Moravskou Ostravu, slezský Frýdek od moravského Místku. Na slezské straně jsou města Třinec, Bohumín, Havířov, Orlová, Karviná, Jablunkov, Český Těšín.... Hlavním městem Slezska je Opava, kde se nachází ve Slezském muzeu, v archívech mnohé materiály o této oblasti.

Vím, že mně a pravděpodobně dalším lidem je to upřímně jedno. A pokud uvažujete stejně jako já, pak nepoužívejte zastaralé dělení Čechy, Morava, Slezsko, protože při jejich používání musíte vědět, zda máte pravdu. Jen tak nebudete v očích některých lidí vypadat jako nezdělaní.

Nikdy jsem nepsal o našem kraji jako o Slezsku nebo Moravě. Snad proto, že jsem o našem kraji nikdy nepsal. Snad proto, že takovéto dělení neuznávám.

Ale možná, když existují lidé, kteří podle toho hodnotí vzdělanost člověka, přemýšlím, že začnu takto dělit naši Českou republiku a budu psát o našem kraji jako o Slezsku. Jen tak budu vypadat pro některé vzdělaněji, i když nedejte na první dojem.

Kamil Mrázek

Vetřelci v ústavu!

Ano. Nic zvláštního, máte pravdu. My z Prostoru jsme sem minulý rok vtrhli také jako vetřelci. Jsme ale přece jenom studenti a ti vetřelci, o kterých bych vám ráda pověděla ...! Ne, nebojte se! Mars, neútočí! Aspoň zatím ne ...

Zaútočila na nás zvířecí komise - někdy v září to byl vrabec. Pohyboval se v šatnách a sledoval práci uklízací čty. Uklížečky ho však odhalily a kupodivu z něj měly radost (aspoň čtyři se na něj přiběhly podívat a samozřejmě začala diskuse o tom, jak je krásný ...).

Tak to bychom měli vrabce. To by ještě nebylo nic, ale teď v říjnu se sem přifítila kočka. Hezká, černobílá a ta už se tolik nemaskovala. Chtěla totiž prověřit pohostinnost studentů.

Ano! Natolik byla drzá! Jako by už nám nestačili profesori, ale je jasné, že jsme kočičku nemohli zklamat, a tak dostala pár kousků salámu ... Doufáme, že jsme si tedy u komise šplhli ...

No, jo. Teď přijde to nejdůležitější Ta nejožehavější otázka: Kdo a kdy přijde zkontrolovat profesory?

Přemýšlíte? (o pět minut později) Ještě pořád přemýšlíte? No, samozřejmě těmi - ne - anebo ano - těmi zvířaty budeme my. Neurazte se! Samozřejmě jimi budeme až v dubnu na apríla. Věříte nám? Ten čas může přijít kdykoliv nejen v dubnu (možná za měsíc, možná v lednu ...).

Do té doby budeme sřežít každý profesorský pohyb (i ten zvířecí)...

Beruška

Nezmanipulovatelný

Podle vás jsem hloupý,
a kdo z vás není,
žijete v špatném domnění,
žijete jen v bludu,
pokud si myslíte, že chytrý budu.

Nechci být chytrý
a být masou.
Chci být hloupý
a zůstat sebou.

Radši mít vlastní názory,
než poslouchat vaše bláboly.
Chci mít také vlastní hlavu,
vyjádřit se přece mohu.

Radši budu hlupákem
než bych byl takovým chytrákem.

Nebudu chytrý
a přikyvovat na všechno.
Nejsem tak chytrý,
aby mi to bylo jedno.

Nebudu chytrý
a myslet jen na peníze,
budu raději hloupý
a myslet o trochu více.

Bud'te chytrí, spokojení,
já budu hlupák raději.

Budu svobodně myslet, mít vlastní názory,
myslet také na lidi, chytrákům navzdory,
a doufat, že lidi jednou pochopí, jací,
jací jsou na světě chytráci,
kteří si myslí, že všichni jsme hlupáci.

Zeck

**Každá žena si myslí, že
je nenahraditelná, je
ale přesvědčená, že
může nahradit každou
jinou.**

(Pitigrilli)

**Kdysi jsme
cestovali tam,
kde bylo možné
vidět něco
pěkného. Dnes
cestujeme tam,
kde je možné
parkovat.**

(Fernandel)

POEZIE

Jen svět I

Stojíš s batohem slunce
na zádech
ruku nataženou kamsi
do dalekého známa
Podrážky bot se líbají
se smyslně tekoucím
černým asfaltem
Čekáš na náhodu Boha
hraješ si na všechno
a přitom jsi nic
Stojíš
ruku máš nataženou
a auta projíždějí kolem
To je život.

Černý Princ

Jen svět II

Z cigaret dým
zas ohlodává snůšku nudy
z nebes tobě danou
Láhev se třpytí ve tmě
duha z ní povstává
a v plamenech končí
tvá cesta snů
Z cigaret dým
něžně za tebe se mazlí
s přítelkyní jedinou
modrou oblohou
Z cigaret dým
tě líbá na krku
a dál tě tiše zabíjí
v těch letních dnech.

Černý Princ

Jasný den

Dneska svítí měsíc jasně,
asi proto, že je jasně.
Dneska svítí hvězdy jasně,
asi proto, že je jasně.
Dneska obloha je vypadající jasně,
asi proto, že je jasně.
Dneska vnímám okolí tak jasně,
asi proto, že je jasně.
Dneska v mysli mám tak jasně,
asi proto, že je jasně.
Dneska vidím všechno jasně,
asi proto, že je jasně.
A nebo proto, že není zataženo.
Dneska všechno co jasně, taky vidím jasně,
asi proto tak rád píšu básně.

Martin Mrajca (4.B)

Život

Přijmi dopis kratičky
a v něm pozdrav
malický od toho, kdo život
by za tebe dal

Vím, že nemáš ani zdání,
jak na tebe vzpomínám,
vím, že tě to ranní, ale
já tě stále ráda mám.

Je-li ti život těžký
a stane se peklem,
skoč po hlavě do záchodu,
a přikryj se dekleml!

Leady

Polibek

Milování bez líbání je
je jako růže bez vůně,
vždyť láska bez polibku
ani být nemůže.

Nechtěla jsem ti s tím
ublížit, chci jen to, co
každá řádná odpust', že
jsem byla protivná
a měj mě stále rád.

Mít někoho rád a neumět
mu polibek dát
je jako u studánky stát
a žízni umírat.

Leady

**Mozek je aparát, pomocí kterého si
myslíme, že myslíme.**

(Tuwim)

Ze sportovních výsledků

Kopaná

V okresním kole naši fotbalisté nedokázali navázat na loňský úspěch a po bezgólové remíze s třineckým učilištěm a porážce 0:3 se SOŠ Frýdek-Místek skončili své účinkování ve skupině.

Středoškolský atletický pohár

Oblastní kolo mělo velmi vysokou sportovní úroveň. Děvčata v sestavě Mrózková, sestry Stenclákové, Nastulczyková, Jakešová, Walachová, Cieslarová, Sikorová, Mitrngová a Buzašová vyhrály a postupují na celostátní finále 10. - 12. listopadu v Jablonci. Hoši bojovali statečně a po kvalitním výkonu skončili na 5. místě.

Přespolní běh

Starší žáci a žákyně postoupili třetím místem z okrskového kola do okresního finále, kde hoši obsadili čtvrté místo a dívky skončily páté.

Dorostenci vybojovali cenné 2. místo hlavně díky Sklenářovi (1. místo) a Cieslarovi (3. místo), Vitasek byl 21., Gawel (31.) a Ježek (47.). Dorostenky (Przyczková (1. místo), Sikorová (3.), Kozielková (5.), Cieslarová (10.), Kluzová (13.)) byly v okrese poprvé v historii poraženy a to děvčaty z Gymnázia Frýdlant, na oblastní kolo do Bruntálu však díky stejnému bodovému zisku pojedou také.

Hokejbal

Naši dorostenci letos nezaváhali, dokázali si poradit i s favority z třineckého učiliště a v konkurenci sedmi družstev získali okresní titul. Sestava: Ščigel, Němčík, Čavoj, Šiška, Kadlubiec, Boruta, Malík, Vitasek, Galuszka, Starý, Kozák, Maliga, Richter.

Starší žáci byli rovněž úspěšní. Nejdříve vyhráli okrsek zde v Trinci a pak v okresním finále obsadili druhé místo za třineckou 1. ZŠ.

Sestava: Špok, Hudcovský, Turoň, Rajčáni, Steber, Kozák, Fildán, Pilch, Klus, Bocek, Lamacz.

Halová kopaná

Na 4. ZŠ v Trinci naši mladí fotbalisté získávali zkušenosti a obsadili 7. místo.

Očekávané akce

2. 11.	oblastní finále v přespolním běhu
10. - 12. 11.	republikové finále Středoškolského atlet. poháru
listopad	Novinářský kalamář - házená (starší žáci)
28. 11.	okresní kolo v plavání

Mgr. Pavel Sikora

Do toho!

Tak, teď ještě najít tu z(a)tracenou permanentku, ukázat ji tomu protivnému dědkovi u vchodu a mohu jít. Přivítá mě dunivý zvuk bubnu a řev ostatních fanoušků.

Atmosfera jakoby houstne a přestože veškeré dění „spocívá“ na ledě, všichni, včetně hráčů, se dostávají do varu.

Přesně tak, jde o třinecký hokej. Kdo byl na jednom jediném zápase, dá mi za pravdu, že tamní atmosféra je prostě něco úžasného. A kdo náš zimní stadion ještě nenavštívil, radím mu, aby tak učinil co nejdříve, jelikož přichází o hodně.

Příznám se, že pravidlům ledního hokeje nějak zvlášť nerozumím. Víím pouze to, že

když se puk dostane do branky soupeře, znamená to pro nás gól, v opačném případě je to špatné...

Vždy když se děje něco kolem branky (naši i protivníků), jsem jako u vytržení. Křičím, lámu si prsty, vlasy, hlavu, ale ze všeho nejraději bych skočila na hrací plochu a všechny, co mají jiné dresy než červenobílé (včetně rozhodčích), bych klepla hokejkou po hlavě, aby měli naši šanci dát gól. Jenže to nejde, a tak alespoň křičím a poté si říkám: „Prosím tě, nejsi tady sama, tak tolik neřvi a trochu se mírni!!!“ Jenže rozhlédnu-li se kolem sebe, uvědomím si, že ostatní lidé také křičí, a proto ve mně znovu ztvítězí to horší (???) já a dělám totéž co předtím s ještě větším

nasazením. Je sice fakt, že s přibývajícím minutami ztrácím hlasivky a od tleskání mi červenají prsty, ale mým tělem koluje nepopsatelný pocit.

V této chvíli by někdo mohl namítnout, že někdy přece nemohu mít onen skvělý pocit, když například prohráváme o tři góly a zbývá jen pár sekund do konce. Není to pravda, poněvadž i kdybychom prohrávali o 10 branek, já budu i pět sekund před koncem věřit v naši výhru.

Jenže když si pak odehraný zápas promítnu ještě jednou, musím se nad sebou vážně zamyslet. Co z toho mám? Jak říkává moje maminka: „I když křičíte, jak chcete, chleba levnější stejně nebude!“

Pavla

Souboj nervů vyhráli naši

Minulý týden se naše škola zúčastnila hokejbalových turnajů v kategoriích mladších i starších žáků. Mladší tým začínal již v okrskovém kole, ve kterém změřil síly s třineckými základními školami. Náš celek, složený především z hráčů hrajících lední hokej za třinecký tým, si po dobrém výkonu zajistil postup do okresního kola.

Tým strašich hochů nastoupil rovnou do okresního kola. V turnaji se představilo sedm týmů: 4 z Frýdku-Místku, 2 z Trince a 1 z Jablunkova. Ty byly rozděleny do dvou skupin, ze kterých postoupily vždy dva nejlepší. Naši si v prvním utkání bez problému poradili s jednou s frýdeckých škol 4:0. Pak ale narazili na jednoznačně největšího favorita turnaje střední školu z Kanady, která před dvěma lety vyhrála celorepublikové finále, o což se zasloužili především dva juniorští vicemistři světa Stejskal a Konderla. Ti nastoupili i v tomto turnaji a obrovskou měrou se zasloužili o vítězství svého týmu nad našimi 2:0. V posledním zápase naši ve vlažném tempu vyhráli 1:0 nad dalším týmem z Frýdku a ze druhého místa postoupili do semifinále. V tom si to rozdali s jablunkovskou zemědělskou školou, kterou porazili 2:0. Ve finále se jim naskytla příležitost oplatit Kanadě porážku ze

základní skupiny. Hned v úvodu nastřelil Čavoj břevno soupeřovy branky. Pak ale utekl Stejskal a nedal našemu brankáři Ščigelovi nejmenší šanci. V poločase tak naši prohrávali 0:1 a nevypadalo to s jejich šancemi nijak valně. Ve druhé šestiminutovce naši dokázali Kanadu zatlačit před její branku a těsně před koncem vyrovnat. Pak nastaly drobné zmatky, protože nikdo nečekal, že některý s týmu dokáže s Kanadou uhrát nerozhodný výsledek. Nakonec se dohodlo třiminutové prodloužení. V tom se nic zajímavého nestalo a ke slovu tak přišly samostatné nájezdy. Ty se proměnily v souboj brankářů, když v první sérii, ve které měly oba týmy čtyři pokusy, nepadla ani jedna branka. I při dalších nájezdech předváděli brankáři excelentní výkony a i po sedmém pokusu byl stav 0:0. K osmému nájezdu se postavil Němčík a konečně se mu podařilo překonat skvělého Gabriela v brance Kanady. Ještě však nebylo vyhráno, Kanada měla možnost vyrovnat. Ščigel však i po osmé zachoval klidné nervy a poslední střelu turnaje zlikvidoval. Překvapení bylo na světě.

sport

Bystřice ještě neprohrála

21. a 22. 10. se na půdě Základní školy v Bystřici nad Olší konalo 4. a 5. kolo páté moravskoslezské florbalové ligy. Domácí tým, po třech kolech druhý, se utkal se dvěma soupeři ze středu tabulky. V sobotu porazili rýmařovské medvědy vysoko 16:4 a v neděli v mnohem zajímavějším utkání DTJ Frýdek-Místek 6:2. Po pěti kolech si tedy udrželi neporažitelnost. O tu však budou muset bojovat v následujících dvou kolech, kdy budou hostit Vikingy z Příbora a FBK Havířov „B“.

PŠ